

Nachtelijke avonturen

Behalve een tuin op het platteland heb ik er ook een in de stad. Dat is geen uiting van kapitalisme maar een gevolg van keuzes in het leven. In die stadstuin zit ik wel eens in het duister op de tuinbank naar de weinige nog zichtbare sterren te kijken. Dan kan je de slakken horen eten. Verlicht je even het terras, dan zie je daar enorme aantallen van die invasieve Spaanse naaktslakken. Op het terras staan veel potplanten, hun lievelingskost. Maar dat kan niet de hele reden zijn van de slakkenbloei. De tuin is in de 40 jaar van zijn bestaan steeds slakvriendelijker geworden, met veel dood blad en schuilplekjes. Bovendien kan je hem als een eiland beschouwen, een groene baai in een zee van beton. In zo'n situatie kan het lang duren vooraleer vijanden van piekende soorten de situatie onder controle brengen, en misschien is het eilandje te klein om een stabiel leefgebied te vormen voor slakkenpredatoren.

Op de buiten is dat toch nog enigszins anders. Daar heb ik wel wat slakkenvraat in de moestuin, maar niet zo morbide als in de stad. Hoe dat mogelijk is in landbouwgebied? Wel, om te beginnen is het een

groter eiland en de met bomen omzoomde weiden in de vochtige beekvallei tussen mijn tuin en het reservaat Uilenbroek worden gelukkig niet al te intensief gebruikt. Zoiets kun je vergelijken met een ondiepe zee. Egels, lijsters en loopkevers kunnen die oversteken.

Mijn tuinen zijn natuur. Er na middernacht bij volle maan in wandelen is een avontuur. 's Nachts zijn het vreemde plekken, niet echt vertrouwd en dat vind ik juist fijn: ik kan er een nachtelijke wandeling maken in vrijwel onbekend gebied. Nabij het beekje is een herhaald hoog geluid te horen. Ondanks de maneschijn is het onder de bomen zo donker dat ik herhaaldelijk naast het pad stuntel in het bloeiende fluitenkruid. En ik die dacht dat het overdag goed zichtbare paadje ook in het duister gemakkelijk zou te volgen zijn. Het miauwende geroep gaat over in een snel alarm. Mijn aanwezigheid is duidelijk gesignaleerd. De steenuil blijkt hier dan toch nog ergens te wonen. Er zijn ook zachte ritselende, krabbelen- en knabbelende geluidjes. Plots een kort geluid vlakbij, als van een vallende eikel. Maar er zijn nog

geen eikels in deze tijd van het jaar! Een rilling als een elektrische stroom gaat van mijn tenen tot mijn kruin, en al mijn haren gaan rechtaan.

Ik stel me op in de maanschaduw van de ooit door mij nog gezaaide eik, waarvan de stam nu al breder is dan ikzelf. Nu moet dat scherm- pje, dat ik net heb aangezet om dit te noteren toch maar weer uit, want dat moet voor al die onzichtbare wezens iets als een vuurtoren zijn. En de tuin is nu van hen, hij behoort nu tot het landschap. Meer nog, hij is een landmark geworden (een voorbij wandelend koppel hoorde ik daags voordien zeggen: "Dat is hier echt een zalige plek!").

's Ochtends, als de zon het landschap weer verwarmt zingen winterkoning, roodborst, koolmees, vink, zwartkop en merel mij weer tegemoet en bloeit en krioelt een van de meest biodiverse tuinen van de Vlaamse Ardennen van de insecten. Waarlijk, dit is een parel aan de kroon van het Parkbos-Uilenbroek en voor even nog mijn paradijs.